

Sygn. akt VI U 348/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2023 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Paulina Świętochowska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2023 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy B. M.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem B. M.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

z dnia 9 grudnia 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019

1. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 9 grudnia 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019 oraz poprzedzające je orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 1 października 2019 roku, nr: (...) w ten sposób, że zalicza B. M. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności z powodu schorzeń oznaczonych symbolem niepełnosprawności 05-R oraz 10-N od 1 października 2019 roku na stałe,

2. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu,

3. zwraca radcy prawnemu A. D. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) z konta bankowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie tytułem zwrotu opłaty.

Sygn. akt VI U 348/21

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 1 października 2019 roku nr: (...) Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. nie zaliczył B. M. do osób niepełnosprawnych. Orzeczeniem z dnia 9 grudnia 2019 roku Nr (...). (...).1. (...).2019 Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie z dnia 1 października 2019 roku.

(orzeczenie MZON z dnia 01.10.2019 r. i orzeczenie WZON z dnia 09.12.2019 r. – akta WZON)

Od powyższego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. B. M. złożyła odwołanie, wnosząc o zaliczenie jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyn niepełnosprawności 05-R, 11-I i 08-T.

(odwołanie – k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie WZON wniósł o jego oddalenie, powołując się na słusność ustaleń zawartych w zaskarżonym orzeczeniu.

(odповідь na odwołanie – k. 10-11)

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VI U 37/20 zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 9 grudnia 2019 roku Nr (...). (...).1. (...).2019 oraz poprzedzające je orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 1 października 2019 roku nr: (...) w ten sposób, że zaliczył B. M. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności z powodu schorzeń oznaczonych symbolem niepełnosprawności 05-R okresowo od 1 października 2019 roku do 31 grudnia 2020 roku.

(wyrok z dnia 16 grudnia 2020 roku – k. 122)

Od tego wyroku apelację wniosła odwołująca wskazując, że zarzuca nieważność postępowania poprzez uniemożliwienie wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, w tym ustosunkowania się do opinii uzupełniającej przed zamknięciem sprawy na posiedzeniu niejawnym.

(apelacja – k. 138-148)

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VII Ua 10/21 Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok z dnia 16 grudnia 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI U 37/20, zniósł postępowanie poczynawszy od 16 grudnia 2020 roku i przekazał Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w instancji odwoławczej. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zasza nieważność postępowania, a Sąd przy ponownym rozpoznaniu sprawy ma umożliwić odnośnie się stronom do wyników postępowania dowodowego przed skierowaniem sprawy na posiedzenie niejawne, w tym ewentualnie rozważy konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego w przypadku zaistnienia wątpliwości co do okoliczności mających znaczenie dla rozpoznania sprawy.

(wyrok z dnia 16 lipca 2021 roku z uzasadnieniem – k. 170, k. 173-180)

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. jest z wykształcenia ekonomistą, pracuje obecnie w banku wykonując pracę biurową, od 1989 roku. Obecnie pracuje w kontroli jakości jako ekspert.

(ocena zawodowa – akta WZON; zeznania odwołującej B. M. – k. 287-288)

B. M. cierpi na przewlekłe dolegliwości, bóle kręgosłupa lędźwiowego promieniujące do prawej kończyny dolnej. Dolegliwości nasilają się podczas pochylania się do przodu, dłuższego siedzenia w jednej pozycji, wstawania po dłuższym siedzeniu. Ma stwierdzonego naczyniaka śródczaszkowego lewego oczodołu, miała przeprowadzone na nim 2 embolizacje. Z powodu naczyniaka ma osłabione widzenie w lewym oku. Cierpi również na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo krzyżowego. Ma to podłoże zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych, ale bez istotnego ograniczenia ruchomości. Na bóle głowy o zmiennej lokalizacji przyjmuje leki E. i D.. Ma również stenozę zachyłkową na pozycjach L4/L5, ale nie powoduje objawów istotnie ograniczających funkcjonowanie. Nie ma stenozy kanału kręgowego. Leki przeciwbólowe przyjmuje ze względu na bóle głowy, a nie kręgosłupa lub kończyn.

Odwołująca porusza się prawidłowo, ma prawidłową ruchomość w stawach kończyn górnych i dolnych, zachowaną prawidłowo siłę mięśniową w kończynach górnych i dolnych. Nie ma cech uszkodzenia nerwów czaszkowych. Sprawnie porusza kończynami, nie wykazuje objawów neurologicznych oraz innych cech świadczących o uszkodzeniu układu piramidnego. Nie ma zbrońności kończyn. Potrafi poruszać się sprawnie bez laski, pozycję ciała zmienia sprawnie, samodzielnie. Nie można jednak wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, której obecnie nie wykonuje. Nie ma przeciwwskazań do wykonywania pracy biurowej w banku. Dolegliwości bólowe kręgosłupa rano są mniejsze, a nasilają się w ciągu dnia. Wymaga okresowej rehabilitacji i leczenia farmakologicznego. Na rehabilitację uczęszcza po pracy, co pół roku w trybie ciągłym w szpitalu. Nienoszenie przez nią zakupów, niewykonywanie sprzątanania, czy prac w domu, które wykonuje za nią córka – odwołująca nie wykonuje z przyczyn innych niż neurologiczne lub układu ruchu.

Odwołująca jest niepełnosprawna z przyczyn ortopedycznych (05-R) oraz neurologicznych (10-N) w stopniu lekkim od 1 października 2019 roku na stałe. Może wykonywać pracę dostępną na otwartym rynku pracy, nie wymaga stanowiska przystosowanego dla osoby niepełnosprawnej.

(opinia biegłego ortopedy traumatologa K. K. – k. 74-75; opinia biegłego neurochirurga A. M. – k. 91-93; uzupełniająca opinia biegłego neurochirurga A. M. – k. 113-114; uzupełniająca opinia biegłego neurochirurga A. M. – k. 220-222; zeznania odwołującej B. M. – k. 287-288; opinia biegłego neurologa J. S. – k. 306-306v; uzupełniająca opinia biegłego neurologa J. S. – k. 328-328v; uzupełniająca opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 352-352v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, aktach WZON, oraz na podstawie opinii głównych i uzupełniających wydanych przez biegłych specjalistów: ortopedy-traumatologa, neurochirurga oraz neurologa.

Opinie sporządzone przez biegłych w ocenie Sądu są rzetelne, przedstawiają kompleksowy obraz stanu zdrowia odwołującej, wyczerpująco opisują jej schorzenia. Stanowiły podstawę dokonania ustaleń przez Sąd. Do sporządzonych przez biegłych opinii WZON nie zgłaszał zastrzeżeń, zgłaszała je natomiast odwołująca do opinii biegłej o czym niżej. W ocenie Sądu jednak były one pozbawione podstaw i nie mogły skutkować zasięgnięciem kolejnych opinii.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił, jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Mając zgromadzonych 7 opinii – głównych i uzupełniających – biegłych z różnych specjalności Sąd ocenił, że zgromadził już całokształt materiału dowodowego potrzebnego do wydania wyroku. Stan zdrowia odwołującej został kompleksowo oceniony przez wszystkich biegłych, mając na względzie chorzenia na jakie cierpi odwołująca w zakresie układu ruchu oraz neurologicznego.

W tym miejscu Sąd odniesie się do zarzutów odwołującej i jej pełnomocnika. Przede wszystkim sprowadzały się one do kwestionowania tego, że biegli nie odnieśli się kompleksowo do przedłożonej dokumentacji medycznej, a także nie

odnosili się do wszystkich schorzeń. Po całościowej ocenie materiału dowodowego Sąd stwierdził, że takie zarzuty nie mogły się ostać, a mnogość składanych zarzutów sprowadzała się w istocie do ich powielania co do kolejnych opinii. Tak odwołująca zarzucała biegłemu m.in. A. M., że ta w opinii uzupełniającej (k. 220-222) odniosła się wybiórczo do materiału dowodowego z dokumentów. Nie jest prawdą, że biegła pominęła dokument złożony przez odwołującą, co więcej zawarła syntetyczne opisy tego jakie były wyniki wizyt lekarskich. Dodatkowo błędnym jest oczekiwanie przez odwołującą, że będzie zawierała wszystkie treści z danych kart informacyjnych. To, że biegła nie napisała o jakimś aspekcie z karty informacyjnej, nie oznacza, że nie został on wzięty pod uwagę. Kompleksowość opinii biegłego A. M. temu przeczy. Sąd, ani biegła nie kwestionuje, że odwołująca leczy się neurologicznie i jest to kosztowne, a wręcz przeciwnie biegli z zakresu neurologii i nauk pokrewnych podkreślali to w swoich opiniach. Sąd dodatkowo oddalił wnioski B. M. o dopuszczenie dowodu z innego biegłego z zakresu neurochirurgii oraz neurotraumatologii, albowiem tacy biegli - inni niż A. M. - nie figurują na liście biegłych Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie jako mający możliwość wykonania opinii (k. 214). Tymczasem ani odwołująca, ani jej pełnomocnik nie wskazali biegłych, którzy mogliby wykonać opinie w tej sprawie. Nie było więc podstaw do reasumpcji postanowienia dowodowego. Dodatkowo odnośnie zarzutów odwołującej to część jej pism sprowadzała się do przytoczenia orzeczeń na poparcie swoich twierdzeń i przytoczenia przepisów prawa, które Sąd zna. Również biegła A. M. ustosunkowała się w swoich opiniach co do tego jakie choroby kręgosłupa ma odwołująca, jakie miała wystawione skierowania, jakie ma bóle i jakie leki przyjmuje, aby je leczyć. Co do podnoszonej niespójności opinii z opinią biegłego ortopedy to odwołująca nie ma racji, ponieważ te opinie nie wykluczają się w znacznym zakresie, decydującym, że wnioski którejkolwiek z nich byłyby sprzeczne z inną.

Sąd dopuścił też dowód z opinii neurologa J. S., który to dowód był jednym z podstawowych, na jakich Sąd się oparł, w tym ustalając, że niepełnosprawność w stopniu lekkim jest na stałe. Do opinii głównej odwołująca również wносиła zarzuty, dlatego też Sąd dopuścił dowód opinii uzupełniającej biegłego neurologa, aby mieć pełny obraz stanu zdrowia odwołującej oraz ocenić czy opinia jest fachowa i rzetelna. Biegła w swojej opinii jasno wyjaśniła na jakich wynikach badań się oparła oraz jakie schorzenia neurologiczne u odwołującej rozpoznała, a także wyjaśniła na różnicę między stenozą zachyłkową, stenozą kanału kręgowego. Do tej opinii odwołująca złożyła kolejne zastrzeżenia, tym razem wskazując na to, że jej schodzenia ujawnione w opiniach neurologa powinien ocenić biegły ortopeda. To mając na względzie, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy K. K.. Odnośnie zarzutów składanych do tej opinii, jak i opinii głównej, to wbrew temu co twierdzi odwołująca, to biegły K. K. w pełni przeanalizował jej stan zdrowia, dokonał oceny badań, a także wyprowadził wnioski z uzasadnieniem ich odnośnie codziennego funkcjonowania. Nie jest prawdą, że biegły ortopeda nie uwzględnił wszystkich schorzeń ponieważ zadaniem biegłego jest ocena schorzeń z zakresu specjalności, na których się zna, a takowe ortopedyczne ocenił w pełni. Biegły ortopeda dodatkowo podkreślił, wbrew twierdzeniem odwołującej, że jej zdolność do samodzielnego funkcjonowania na co dzień nie jest ograniczona, a może funkcjonować na co dzień bez stałej pomocy innej osoby.

W zakresie zeznań odwołującej B. M. Sąd dał jej wiarę w zdecydowanej części, w tym odnośnie tego, że porusza się sama oraz, że uczęszcza na rehabilitację. Odwołująca zeznawała poza tym, że pomoc kolegów w pracy w zakresie czynności wymagających wysiłku wynikała z ich dobrej woli. Nie zeznała, że prosiła ich o to ze względu na swój stan zdrowia. Wiarygodne było poza tym to, że cięższych rzeczy nie może nosić i pomaga jej w tym zakresie córka. Również Sąd dał wiarę temu, że odwołująca pozostaje pod opieką lekarzy ze względu na posiadane schorzenia oraz w zakresie odczuwanych dolegliwości bólowych nogi oraz kręgosłupa.

Nie zachodziła konieczność uzupełniania materiału dowodowego w sprawie, na rozprawie w dniu 22 maja 2023 roku takich wniosków o uzupełnienie materiału dowodowego nie składano. Sąd mając ustalony stan faktyczny co do stanu zdrowia B. M., przeszedł do oceny zasadności odwołania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnianiu w zakresie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności w przypadku B. M. z następujących przyczyn.

Artykuł 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

1) znaczny;

2) umiarkowany;

3) lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Odwołująca w tej sprawie wносиła o ustalenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jednakże brak było podstaw do zaliczenia jej do tego stopnia niepełnosprawności. Sąd bowiem zasięgnął opinii biegłych i swoje rozstrzygnięcie oparł na 7 rzetelnych, przekonywujących i zbieżnych ze sobą pisemnych opiniach biegłego ortopedy traumatologa K. K., biegłego neurochirurga A. M. oraz neurologa J. S.. W ocenie Sądu opinie są wiarygodne, jasne, rzeczowe i nawzajem się uzupełniają. Zostały sporządzone przez specjalistów, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu przez biegłych badań lekarskich. Opinie, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne.

Po przeanalizowaniu opinii biegłych Sąd stwierdził, że nie są spełnione przesłanki do zaliczenia odwołującej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ale do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyn 05-R i 10-N na stałe. Niewątpliwie spełniona jest w przypadku odwołującej przesłanka naruszenia sprawności organizmu, albowiem cierpi ona na przewlekłe dolegliwości, bóle kręgosłupa lędźwiowego promieniujące do prawej kończyny dolnej, naczyniaka śródczaszkowego lewego oczodołu, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo krzyżowego, co ma podłoże w zmianach dyskopatycznych i zwyrodnieniowych oraz stenozę zachyłkową L4/L5. Jednakże samo istnienie tych schorzeń nie powoduje, że odwołująca ma tak duże ograniczenia i deficyty, że jest niepełnosprawna w stopniu wyższym, tj. w stopniu umiarkowanym. Dolegliwości bólowe głowy, kręgosłupa oraz schorzenia kręgosłupa w postaci zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych z zespołem bólowym nie powodują – jak to jest wskazane w przesłance umiarkowanego stopnia niepełnosprawności – by odwołująca była osobą niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Odwołująca jest osobą zdolną do pracy na otwartym rynku pracy, z wyjątkiem pracy ciężkiej, porusza się samodzielnie, sprawnie, wobec czego nie wymaga

pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych, np. sprzątaniu, toalecie, robieniu zakupów, przygotowywaniu posiłków. Odwołująca co prawda podawała, że w domu większość czynności za nią wykonuje córka, ale z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie nie wynika, by spowodowane było to ograniczeniami wywołanymi schorzeniami, ale wynika to z przemijających dolegliwości bólowych. Nie jest tak, że odwołująca nie może prowadzić egzystencji samodzielnie i realizować ról społecznych bez pomocy córki. Pracuje na stanowisku nieprzystosowanym do niepełnosprawności, wykonuje czynności biurowe, spożywa sama posiłki. Nierobienie zakupów, niewykonywanie samodzielnie wszystkich czynności domowych lub wykonywanie za nią niektórych czynności przez współpracowników banku, nie wynika z ograniczeń spowodowanych niepełnosprawnością. Biegli sporządzający opinie w niniejszej sprawie nie potwierdzili takich schorzeń i ograniczeń po stronie odwołującej, które powodowałyby ustalenie aż umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Odwołująca nie ma tak nasilonych dolegliwości, żeby nie mogła się poruszać wydolnie, wykonywać czynności dnia codziennego, wymagających siedzenia, stania. Może to wykonywać samodzielnie, a w okresach zaostrzeń dolegliwości bólowych kontynuować rehabilitację, ewentualnie korzystać z leków przeciwbólowych i zwolnień lekarskich, czy korzystać z pomocy innych. Niewątpliwie odwołująca ma naruszoną sprawność organizmu - w porównaniu do osoby zdrowej - jednak nie ma spełnionych dalszych przesłanek umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Stan zdrowia odwołującej nie rokuje ustąpienia niepełnosprawności, dlatego jest niepełnosprawna na stałe w stopniu lekkim.

Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i ww. przepisów zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 9 grudnia 2019 roku Nr (...). (...).1. (...).2019 oraz poprzedzające je orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 1 października 2019 roku nr: (...) i zaliczył B. M. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności z powodu schorzeń oznaczonych symbolem niepełnosprawności 05-R 10-N od 1 października 2019 roku na stałe.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. uznając, że w ostatecznym rozrachunku odwołująca wygrała w części, w tym jeśli chodzi o postępowanie przed Sądem II instancji oraz przegrała w części. Analogicznie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wygrał sprawę w części i przegrał w części. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. twierdził bowiem, że brak jest u odwołującej jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności, zaś odwołująca twierdziła z kolei, że jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym. Tymczasem Sąd orzekł w tym przypadku o lekkim stopniu niepełnosprawności. Zasadnym było więc zniesienie kosztów procesu, na które składały się koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Ponadto Sąd polecił zwrot radcy prawnemu A. D. kwoty 30 zł z konta bankowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie tytułem zwrotu opłaty uiszczonej od pierwszej apelacji.